

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: SC Star Storage SA (C-439/14), SC Max Boegl România SRL, SC UTI Grup SA, Astaldi SpA, SC Construcții Napoca SA (C-488/14)

Strony pozwane: Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică (ICI) (C-439/14), RA Aeroportul Oradea, SC Porr Construct SRL, Teerag-Asdag Aktiengesellschaft SC Col-Air Trading SRL, AVZI SA, Trameco SA, Iamsat Muntenia SA (C-488/14)

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1–3 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. i art. 1 ust. 1–3 dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, zmienionej dyrektywą 2007/66, należy w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak sporne w postępowaniach głównych, które uzależniają dopuszczalność wszelkich środków zaskarżenia decyzji instytucji zamawiających od wywiązania się z obowiązku ustanowienia przez wnoszącego środek zaskarżenia na rzecz instytucji zamawiającej gwarancji należytego postępowania, jeżeli gwarancja ta jest zwracana wnoszącemu środek zaskarżenia niezależnie od wyniku postępowania w przedmiocie środka zaskarżenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.
Dz.U. C 26 z 26.1.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I – Niemcy) – Tobias Mc Fadden/Sony Music Entertainment Germany GmbH

(Sprawa C-484/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Społeczeństwo informacyjne — Swobodny przepływ usług — Bezprzewodowa sieć lokalna (WLAN) przedsiębiorcy — Swobodne publiczne udostępnienie — Odpowiedzialność usługodawców będących pośrednikami — Zwykły przekaz — Dyrektywa 2000/31/WE — Artykuł 12 — Ograniczenie odpowiedzialności — Nieznany użytkownik tej sieci — Naruszenie praw podmiotów praw do utworu chronionego — Obowiązek zabezpieczenia sieci — Odpowiedzialność cywilna przedsiębiorcy]

(2016/C 419/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München I

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tobias Mc Fadden

Strona pozwana: Sony Music Entertainment Germany GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym) w związku z art. 2 lit. a) tej dyrektywy i art. 1 pkt 2 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że świadczenie takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, wykonywane przez operatora sieci telekomunikacyjnej i polegające na bezpłatnym publicznym udostępnianiu tej sieci, stanowi „usługę społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu tego pierwszego przepisu, gdy jest ono realizowane przez danego usługodawcę w celach reklamowych w odniesieniu do dóbr sprzedawanych lub usług świadczonych przez tego usługodawcę.
- 2) Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że aby uznać, iż usługa, o której mowa w tym przepisie, polegająca na zapewnianiu dostępu do sieci telekomunikacyjnej, jest świadczona, dostęp ten nie musi przekraczać ram działania technicznego, automatycznego i biernego zapewniającego wykonanie wymaganej transmisji informacji, przy czym nie musi być spełniony żaden inny wymóg dodatkowy.
- 3) Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że warunek przewidziany w art. 14 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy nie stosuje się analogicznie do wspomnianego art. 12 ust. 1.
- 4) Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy 2000/31 w związku z art. 2 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że poza wymogiem wymienionym w tym przepisie nie istnieją inne wymogi, którym podlega usługodawca zapewniający dostęp do sieci telekomunikacyjnej.
- 5) Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by osoba, która została poszkodowana przez naruszenie jej praw do utworu, mogła żądać od dostawcy dostępu do sieci telekomunikacyjnej odszkodowania na tej podstawie, iż jeden z tych dostępu został użyty przez osoby trzecie do naruszenia jej praw, a także zwrotu kosztów wezwania do zaniechania naruszenia i kosztów sądowych poniesionych w związku z jej roszczeniem odszkodowawczym. Natomiast przepis ten należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by osoba ta żądała zakazania kontynuowania tego naruszenia, a także zasądzenia kosztów wezwania do zaniechania naruszenia oraz kosztów sądowych od dostawcy dostępu do sieci telekomunikacyjnej, którego usługi wykorzystano do dokonania tego naruszenia, w razie gdy roszczenia te dotyczą wydanego przez organ lub sąd krajowy nakazu, na podstawie którego usługodawca jest zobowiązany zaprzestać umożliwiania kontynuowania wspomnianego naruszenia, lub następują po takim nakazie.
- 6) Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy 2000/31 w związku z art. 12 ust. 3 tej dyrektywy należy interpretować przy uwzględnieniu wymogów wynikających z ochrony praw podstawowych oraz przepisów przewidzianych dyrektywami 2001/29 i 2004/48 w ten sposób, że nie stoi on w zasadzie na przeszkodzie wydaniu nakazu, takiego jak w postępowaniu głównym, który pod rygorem grzywny wymaga od dostawcy dostępu do sieci telekomunikacyjnej pozwalającej ogółowi na łączenie się z Internetem uniemożliwienia osobom trzecim publicznego udostępniania za pomocą tego łącza internetowego określonego utworu lub jego części chronionych prawem autorskim do pobierania poprzez internetową giełdę wymiany (peer-to-peer), gdy dostawca ten ma wybór co do tego, jakich środków technicznych użyć, aby zastosować się do tego nakazu, nawet jeśli wybór ten ogranicza się do jednego środka polegającego na zabezpieczeniu łącza internetowego hasłem, o ile użytkownicy tej sieci są zobowiązani ujawnić swoją tożsamość w celu uzyskania wymaganego hasła i nie mogą zatem działać anonimowo, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 9.2.2015.